

Evlâtlık alma

“Çok istediğimiz halde çocuk sahibi olamıyoruz. Bu bir hatâmızın kefâreti midir? Ne yapmalıyız? Evlâtlık almak ve yetiştirmek câiz midir? Eğer câizse Nelere dikkat etmeliyiz?”

İnsanın yaratılışı beşer kudretinin dışında; tamamen Hâlık-ı Kerîm’in dilemesiyle, takdiriyle, kudretiyle ve yaratmasıyla ilgili bir meseledir. Allah’ın çocuk vermesi bir lütuf olarak değerlendirilebilir; ama çocuk ihsan etmemesi bir günahın kefâreti olarak değerlendirilmez. Bilakis, bunda da bir hikmet ve hayır aranır.

Cenab-ı Hakkın takdir buyurduğu çocuk Onun lütfuyla ana rahmine bir çekirdek olarak düşer; sonra yine Onun lütfuyla beslenir, gelişir, âzâsı teşekkül eder, ruh verilir; yani halk edilir. Bütün bu süreçlere bizim beşer olarak hiçbir müdâhalemiz yoktur. Her safhasında tamamen Allah’ın dilemesi esastır ve hâkimdir.

Çocuğu olmayan anne-babaların, tedâvîyi gerektiren problemleri varsa, tedâvî olmaları şüphesiz meşrûdur. Gerekli sebeplere baş vurmaktan çekinmemeliler ve Allah’tan ümit kesmemeliler. Bununla berâber, çocuğun tamamen Allah’ın takdirinde olduğunu unutmamalılar ve bunu üzüntü konusu yapmamalılar. Çünkü çocuğun vücudunda binde dokuz yüz doksan dokuz hisse sahibi Hâlık-ı Rahîm’dir. (1) Binde bir hisse ise anne ve babanıdır.

Dolayısıyla çocuk Hâlık-ı Zîşân verirse, emânet alınacak bir varlıktır. Bizim çok istediğimiz şeyler gerçekleşmezse, veya hiç istemediğimiz şeyler gerçekleşirse; tamamen Allah’ın takdiri esas olduğundan, Allah’ın irâdesine râzı olmaktan başka ne tesellî kaynağımız, ne de ümit kaynağımız yoktur. Nitekim Cenab-ı Hak, “Umulur ki, sizin hoşlanmadığınız bir tecellîde sizin için hayır vardır. Allah bilir; siz bilmezsiniz.” (2) âyetiyle bize bunu hatırlatır.

Çocuk Allah’ın takdirinde ve hîbesinde bulunduğu ve bu dilek ve takdirden - istediğimiz biçimde tecellî etsin etmesin- hayır ummak bizim îmânımızın gerektirdiği bir edep ve kulluğumuzun iktizâ ettiği bir terbiye olduğuna göre; bu hayrın kendisi bizzat “müjde” kabul edilmelidir. Allah’ın verdiğiğine de, vermediğine de “râzı olmak” vesîlesiyle, İlâhî rızâyâ nâil olma müjdesi. Hiç şüphesiz her hayır, müjdeyi de kendi içinde barındırır.

Evlâtlık meselesinde bizim tavsiyemiz: Kimsesiz çocuklarla ilgili kurumlarla iletişim

kurarak, ya da kendi gözlemlerimizi ve inisiyatifimizi kullanarak; annesi/babası ölmüş, bakıma, şefkate ve ilgiye muhtaç, yetim, öksüz.. vs. gibi kimsesiz çocuklara ulaşabilirsek, koruyucu ve yardımcı âile sıfatıyla böyle çocukları yanımıza almamız ve bir evlât hassasiyeti içinde her şeyini üstlenmemiz. Bunda büyük hayır ve sevap vardır.

*Resûlullah Efendimiz (asm) mübârek şehâdet parmağı ve orta parmağı ile işâret etti ve şöyle buyurdu: “Ben, yetimin her şeyine kefil olarak bakan kimse ile Cennette şöylece yan yanayız.” (3)

*Ebü'd-Derdâ Üveymir (ra) demiştir ki: Resûlullah Efendimiz'den (asm) şöyle söylerken işittim: “Beni zayıfların arasında arayınız. Siz ancak zayıflarınız sebebiyle yardım görüyorsunuz ve rızıklandırılıyorsunuz.” (4)

*Enes (ra) anlatmıştır: Peygamber Efendimiz (asm) parmaklarını bir araya toplayarak şöyle buyurdu: “Kim iki kız çocuğuna bâliğ olasıya kadar yardım eder ve yetiştirirse, Kıyâmet Günü ben ve o şöylece yan yana bulunuruz.” (5)

Ancak evlatlık aldığımız çocuklardan gerçek anne ve babasını saklamamız doğru değildir ve buna gerek de yoktur. Bazı âilelerde, çocuğun kendilerine olan sevgi ve bağlılığını sağlamak için gerçek anne ve babasının gizlenmeye çalışıldığı gözleniyor. Oysa bu gizlemenin çok tehlikeli sonuçlar doğurması kaçınılmazdır. Çocuk gerçek anne ve babasını öğrendiği zaman, kendisini fedâkârca yetiştiren koruyucu âileye güven ve bağlılığı sarsılacak, hattâ bir oyuna getirildiğini zannetmeye başlayacak ve buna sebep olarak gördüğü âileye nefret duyacaktır. Zaten gerçek anne ve babasını sonuna kadar saklamak mümkün değildir. Çünkü bunu her şeyden önce fitrat yalanlar. Öte yandan Peygamber Efendimiz (asm) ise, kişinin babasından başkasına nesep iddia etmesini yasaklamıştır. (6)

Bu durumda:

1-Nesep ve soy karışıklığına sebep olmamak,

2-Doğru söylemeyi ihmal etmemek,

3-Ergenlik döneminden sonra nâmahrem olduğunu bilerek davranmak. (Ergenlik çağına kadar el öpmesinde bir sakınca yoktur.)

4-Malına vâris bırakmak zorunda olmadığını; ancak dilerse ve imkânı da varsa, sadaka niyetine mal verebileceğini bilmek,

5-Önceliği ihtiyaç içindeki bakıma muhtaç ve kimsesiz çocuklara vermek şartıyla, koruyucu âile sıfatıyla çocuklara kucak açmak, onlara bir anne ve baba gibi şefkat göstermek ve bakımlarını üstlenmek sünnettir.

6-Peygamber Efendimiz (asm) Zeyd bin Hârise'ye bir baba gibi şefkat göstermiş ve

yanında yetiştirmiştir. Öyle ki, yıllar sonra kendisini almak üzere babası geldiğinde, Zeyd b. Hârise babasının elini öpmüş ve, “Ben insanların en hayırlısının yanında bulunmaktayım.” Diyerek Peygamber Efendimizin (asm) yanında kalmaya devam etmiştir.

Dipnot:

(1)Mektûbât, s. 80;

(2)Bakara Sûresi, 2/216;

(3)Buhârî, 11/1838;

(4)R. Sâlihîn, 272;

(5)R. Sâlihîn, 267; (6)Buhârî, 9/1428;